

IEPAZĪSTAM SAVĒJOS

“Lai dzīvē viss virzās uz priekšu un bibliotēkām ir sava stabila vieta”

Saruna ar bijušo kolēģi, Miezītes bibliotēkas bibliotekāri **Allu Fialkovsku.**

Alla ir mūsu bijusī kolēģe. Ilgus gadus viņa palikusi uzticīga Miežītes bibliotēkai, bijusi tās labais gariņš un dvēsele. Arī šobrīd Alla bieži iegriežas savā bibliotēkā.

Alla savā pirmajā darbadienā bibliotēkā 1971. gadā.

Kā tu nokļuvi bibliotēkā?

Kad es vēl mācījos skolā, man ļoti patika ķīmija. Tādēļ mācības es turpināju Olaines PPTS. Vajadzīgās grāmatas es ņēmu bibliotēkā, kura tad atradās Raiņa ielā. Meitenes tur bija ļoti draudzīgas, dalījās ar saviem notikumiem. Tā es uzzināju, ka viena no viņām aiziet no darba, un man piedāvāja viņas vietu. No tādas iespējas es atteikties nevarēju, un 1971. gadā sāku strādāt bibliotēkā.

Kas tev visvairāk patika tavā darbā?

No pirmās dienas strādāju lasītāju apkalpošanas nodaļā un nekad negribēju aiziet uz citu vietu bibliotēkā. Cilvēki ir ļoti dažādi, raksturi arī, bet man patika izpildīt lasītāju pieprasījumus un dzirdēt gandrīz vienmēr tikai pozitīvas atsauksmes, jo apmeklētāji bija apmierināti, es varēju palīdzēt atrast to, ko viņi vēlas lasīt.

Mums vienmēr bija draudzīgs kolektīvs un vajadzības gadījumā visi devāmies palīgā tai nodaļai, kurā bija visvairāk darba. Ar laiku ieguvu bibliotekāra izglītību, iepazinu visus darbus, bet apkalpot lasītājus bija visinteresantāk, tas man patika vislabāk.

Vai tu vari salīdzināt bibliotekāra darbu tajā laikā, kad sāki strādāt, ar šodienu?

Galvenā atšķirība, protams, ir tehnoloģijas, automatizācija, kas kļuvusi par bibliotēkas ikdienu. Cik kolosāli darbu atvieglo internets! Var uzzināt par lasītāju visu: kādas grāmatas izlasījis, kas patīk, kas nē un kur nu vēl grāmatas lasīšanas termiņi! Agrāk visu vajadzēja atcerēties no galvas, rakstīt formulārā, izprasīt lasītājam. Bibliotekāra darbu šodien, protams, bezgalīgi atvieglo daudzās iespējas, kas palīdz atrast vajadzīgās atbildes uz lasītāju jautājumiem dažādās datubāzēs. Elektroniskais katalogs un informācija internetā ļauj iegūt papildu ziņas arī par grāmatām, par dažādiem izdevumiem.

Vai bija kādi pienākumi, kurus tev nepatika veikt?

Man liekas, ka mūžīgi nebeidzama ir fonda kārtošana. Tā ir ikdienas nepieciešamība. Ja visas grāmatas atrodas savās vietās, ir vieglāk gan lasītājiem, gan bibliotēkas darbiniekiem. Bet tāpat kā Rīga nekad nav gatava, tā bibliotēkas krājums visu laiku jākārt. Kad vienā galā esi pabeigusi, otrā galā jāsāk no jauna.

Kā mainījušies lasītāji, bibliotēkas apmeklētāji?

Bibliotēkas lasītāji auga un mainījās kopā ar bibliotēkas izmaiņām. Kopā atradinājāties no formulāriem, no tā, ka par saņemtām un atņestām grāmatām nav jāparakstās. Tikai pēdējos gados bibliotēkas pakāpeniski sāka pildīt kultūras namu un dažādu pulciņu funkcijas. Agrāk bibliotēkā galvenā bija Grāmata.

Lasītāji, protams, kļūst arvien informētāki, arī prasīgāki.

Kādreiz mana māsa teica, ka uz veikalu cilvēki atnāk un izrāda savas negatīvās emocijas, bet, atnākot uz bibliotēku, visi grib izrādīties gudrāki un labāki.

Droši vien ir kādi interesanti atgadījumi, varbūt pat kuriozi, kurus tu atceries no darba bibliotēkā?

Reiz bija smieklīgs atgadījums, kad izrādījās, ka viena no kolēģēm slaveno A.Tolstoja romānu „Хождение по мукам” tulkoja kā „staigāšanu pa miltiem”.

Kas darbā sagādāja gandarījumu?

Pastāv uzskats, ka cilvēks ir laimīgs, kad no rīta viņam gribas iet uz darbu, bet vakarā atgriezties mājās. Man tā bija.

Es domāju, kad mīli savu darbu, tad arī viss sanāk. Uz bibliotēku cilvēki reti atskrien uz īsu brītiņu. Parasti atnāk sameklēt grāmatas, palasīt presi. Citiem arī gribas kaut ko apspriest, parunāties, padalīties. Tad seja kļūst gaiša, ja ir kas viņus uzklausa.

Kādam pēc tavām domām jābūt bibliotekāram?

Bibliotekārs nedrīkst būt ass un vienaldzīgs, par to es esmu pārlicināta.

Tavas dzīves (bērnības) pirmā bibliotēka?

Savā mūžā esmu izlasīju daudz labu grāmatu! Man patīk lasīt! Mājās pašiem bibliotēka nebija liela, bet visas grāmatas bija tikai tādas, kas patīk. Ja saka, ka katram cilvēkam sava gaume, tad domāju, ka tāpat ir arī ar grāmatām. Galvenais, lai gribas lasīt!

Vai tev ir kāds hobijs, aizraušanās brīvajiem brīžiem?

Parasti jau katram cilvēkam ir kāda aizraušanās. Man patīk adīt. Bet ne džemperus un jakas. Man patīk adīt vienkāršas zeķes un cimds. Bet visvairāk es aizraujos ar ēst gatavošanu. Cept tortes, pīrāgus un pīrādziņus, vārīt zupas un taisīt otros ēdienus, lai visiem garšo – tā ir bauda! Vakaros man parasti garšo dažādi sautējumi.

Ikdienā prieku un krāsainību mūsu mājās ienes ģimenes mīlules, divas kaķu meitenes – Simona un Alfika:

Simona sargā savu barību.

Alfikai, kā jau meitenei, patīk puķes.

Mums ar vīru kopīgs hobijs ir mīksto rotaļlietu kolekcionēšana, pārsvarā tie ir lācīši un dažāda materiāla kaķu figūriņas.

Allas un Mihaila lācīšu kolekcija.

Ja tev būtu uzdevums pagatavot ideālas vakariņas, ko tu liktu galdā?

Kā jau teicu, man patīk gatavot. Ideālas vakariņas varētu būt cepts lasis ar dārzeņu sacepumu.

Grāmata, kuru tu iesaki izlasīt citiem?

Esmu izlasījusi daudz grāmatu, un joprojām lasu gan grāmatas, gan žurnālus. Ilgāk par nedēļu bez bibliotēkas nevaru iztikt. Tāpēc bieži iegriežos savā Miezītes bibliotēkā, un ne tikai. Man grūti izvēlēties vienu grāmatu, kuru ieteikt. Viena no pēdējām, kuru izlasīju un kura ļoti patika, ir Unas Ulmes "Skaistumam nav gadu". Vērts atgriezties un pārlasīt.

Alla iesaka izlasīt.

Tavas dzīves svarīgākās vērtības?

Visu mūžu vislielāko atbalstu esmu jutusi no savas ģimenes, no saviem draugiem un kolēģiem. Es zinu, ka man ir droša aizmugure! Ja man darbā vajadzēja kādu palīdzību, es zināju, ka tāda būs. Visi kopā mēs daudz ko varējām panākt.

Cilvēks, kurš atstājis uz tevi paliekošu iespaidu, ja tāds ir?

Savā dzīvē, protams, esmu satikusi ļoti daudz cilvēku. Vairāki ir iezīmējuši savas pēdas manā atmiņā, daudzi atstājuši lielāku vai mazāku iespaidu uz manu dzīvi. Tie bija gan mākslinieki, dziedātāji, dzejnieki, gan vienkārši ļoti labi cilvēki. Katrs savā posmā un ar savu nozīmi.

Protams, nekad neaizmirsīšu savu kolēģi Jolantu, ar kuru kopā diendienā nostrādājām ilgus gadus. Diemžēl Jolantas vairs nav mūsu vidū.

„Brīvais mikrofons” – iespēja pateikt jebko, kaut ko novēlēt.

Es esmu optimiste, un visgrūtākajos brīžos spēju atrast kaut ko labu. Tas ļoti palīdz!

Man bibliotēka joprojām daudz nozīmē. Gribas, lai dzīve virzās uz priekšu. Un bibliotēkām lai ir sava stabila vieta!

Ar Allu Fialkovsku sarunājās Komplektēšanas un apstrādes nodaļas vecākā bibliotekāre Anita Vecele.